

LIEPOS (JULY) 19, 1958

38-TI METAI, NR. 29

ŠIS PO SEKMINIŲ

KRISTAUS KARALIAUS

L A I V A S

TĖVŲ, MARIJONŲ, BENDRADARBIŲ, DRAUGIJOS SAVAITRAŠTIS

VIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Luko 16, 1 - 9

Lekaija

Rom. 8, 12 - 17

ANUO metu: Jėzus pasakė savo mokytiniam šitą prilyginimą: Buvo vienas turtingas žmogus. Jis turėjo užvaizdą. Tas buvo jam apskūstas, kad esąs išėikvojęs jo lobį. Todėl jis pasišaukė jį ir jam tarė: Ką tai girdžiu apie tave? Duok apyskaitą savo užvaizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaizdas gi pats sau vienas sakė: Ką veiksiu, kad mano valdovas atima iš manęs užvaizdavimą? kasti neįstengiu, elgetauti gėdžiuosi. Žinau, ką darysiu, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kuomet būsiu atstatytas nuo užvaizdavimo. Taigi, jis suvadino savo valdovo skolininkus vieną po kito ir sakė pirmajam: Kiek tu esi skolingas mano valdovui? Tas atsakė: Šimtą statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo raštą, greitai sėskis ir rašyk: penkias dešimtis. Po to jis tarė kitam: O tu, kiek esi skolingas? Tas jam pasakė: Šimtą saikų kvie-

BROLIAI: Mes neesame kūno skolininkai, kad gyventumėm kūniškai. Nes jei jūs gyvensite kūniškai, numirsite; o jei dvasia marinsite kūno darbus, būsite gyvi. Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai. Jūs juk gavote ne vergystės dvasią, kad jums vėl reiktų bijoti, bet gavote išūnystės dvasią, kurioje šaukiame: Abba, Tėve! Pati Dvasia duoda liudijimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai ir tėvoniai: tėvoniai Dievo ir bendratėvoniai Kristaus.

čių. Jis jam tarė: Imk savo raštą ir rašyk: Aštuonias dešimtis. Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais už šviesos vaikus. Ir aš jums sakau: Darykite sau prietelių apgaulingų turtų pagalba, kad jums mirus priimtų jus į amžinąsias padangtes.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 West 63rd Street, Chicago 29, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignatas, MIC.

PATI nemėgiamiausia pareiga iš nemėgiamiausių yra išpažintis. Tai tvirtindamas beveik nebijau suklysti. Kiek rengimosi, tūpčiojimo, atidėliojimų, kol išdrįstama įžengti klausyklon (ypač vyrams išpažintis yra tokia siaubinga). Klausykloje dar blogiau: švelninama, gražinama, nedasakoma, išsisukinėjama, kad tik tos nuodėmės atrodytų mažesnės. Nusidėjėlis dažniausiai tik truputį bijo Dievo; daugiausiai baimės įvaro kunigas. "Gali nepavykti pakeisti balsą, gali ko gero mane atpažinti, gali susidaryti blogą nuomonę"... Ištikrųjų bijomasi pastipusio žvirblio! Žmogus kartais esti gana keistas: iš vienos pusės bijomasi kunigo, iš kitos gi išsisukinėjama: "Et, kunigas yra toks pat žmogus, kaip ir aš, tad kodėl aš turėčiau jam išpažinti savo nuodėmes — jis irgi turi visokių nuodėmių". Taip, tikrai jų turi — net pavyzdingiausias kunigas. Kaip jaustumėsi, jei klausykloje sėdėtų ne žmogus kaip ir tu, o, sakykime, angelas? Tada išpažintį atlikti reikėtų tikrai didvyriškos drąsos. Džiaukis, kad ten sėdi žmogus, Dievo įgaliotas. Jis tave supras, nepasmerks, išteisins, Dievo vardu jis tau tars: "Aš tave išrišu iš tavo nuodėmių, eik ramybėje ir nebenusidėk".

Antras dažnai girdimas priekaištas skamba maždaug šitaip: "Išpažintis yra išgalvota kunigų. Dievas to visai nepaliko". Keista: beveik tas pat, jeigu sakytum, kad pirma atsirado barzdaskučiai, o po to vyras pradėjo augti barzdos! Ar ne? Pirma turi pasireikšti liga, kad galėtum surasti gydančius vaistus. Pirma atsirado nuodėmė, o tik vėliau buvo duotas galimumas nuo jos išsivaduoti. Jeigu išpažintį išrado kunigai — tegul tas "istorikas" pasako, kokiame šimtmetyje tai įvyko, koks kunigas arba vyskupas tai išrado? Kokios naudos galėjo iš to tikėtis? Vietoj sapnavęs, toks "ty-

rinėtojas" verčiau tepaima pirmųjų amžių Bažnyčios rašytojų liudijimus ir tepasiskaito — ten ras ir apie išpažintį. Pagaliau dar tikresnis dokumentas yra šv. Raštas. Prisikėlęs Išganytojas pasirodė apaštalams ir jiems kalbėjo: "Imkite šv. Dvasią. Kam nuodėmes atleisite — jos bus atleistos, o kam sulaikysite — jos bus sulaikytos". (Jon. 20, 22). Ar dar aiškesnio liudijimo bereikia?

Pravartu suminėti dar vieną, gana populiarų, išsisukinėjimą: girdi, užtenka nuodėmes išpažinti tik bendrais broūžais, nenurodant nei aplinkybių, nei nuodėmės didumo, nei skaičiaus. Pirmieji krikščionys būk tai tik tokią išpažintį praktikuodavę. Tur būt, kad ne! Kristus apaštalams liepė ir pavedė nuodėmes atleisti arba sulaikyti. Reiškia, apaštalams buvo pavesta teisėjo pareigos žmonių sąžinėse dalykuose. Teisėjas gi turi žinoti dalyką smulkiai, kad galėtų žmogų išteisinti arba pasmerkti. Tai gi išpažintis turi būti smulkmeniška.

Visi šie ir panašūs užmetimai daugiausia kyla ne dėl nežinojimo, o iš blogos valios. Bažnyčios puolimai iš šios pozicijos yra patys nepavojingiausi. Išpažinties naudą įvertina ne tik katali-

kai, bet net ir kitatikiai. Ir tikrai, sakyk man, mielas, kur rastum tokį draugą, kuriam galėtum išpasakoti savo nuodėmes ir gautum jų atleidimą? Kur privažiuotum tokią jūrą, kurion galėtum nuskandinti savo prasikaltimus ir grįžtum apsivalęs, atsinaujinęs ir švarus? Kur rastum tokį kalną, kuriuo galėtum užslėpti savo nusikaltimus Dievui?

Gyvenime dažni atsitikimai, kad policijos nesurasti kriminalistai, žmogžudžiai, plėšikai galų gale patys prisistato ir prašo bausmės, nes negali pernešti sąžinės persekiojimo. Išpažintyje gi ne žmogui prisipažįstama, o pačiam Dievui, ne žmogus - kunigas atleidžia nusikaltimą, o Dievas. Taigi dar kartą sakau, šimtą kartų kartoju: paika ir neprotinga vengti išpažinties, kuri mums palaimą teneša.

Yra tikinčiųjų rūšis, kuri viešai apie išpažintį nieko nekalba — nei gera, nei bloga. Išpažinties neina, nes vadovaujasi savo, pasakyčiau, superoptimistiška filosofija: „Aš niekam nieko blogo nepadariau, aš neturiu nuodėmių, todėl nė išpažinties eiti nematau reikalo“. Matyt, toks žmogus yra pats sau aklas. Iš tikrųjų žmogaus be nuodėmės nėra buvę, išskyrus Dievo Motiną Mariją. Atsime name įvykį, aprašytą šv. Rašte: žyda pristato Jėzui moteriškę, kaltindami svetimoteryste. Jėzus, norėdamas nusidėjusį žmogų padrašinti, žydamas sako: „Kas esate be nuodėmės, meskite pirmas į ją akmeniu“ (Jon. 8,3). Neatsirado, kas mestų akmeniu, nes nebuvo nė vieno be nuodėmės. Atsime name taip pat Kristaus žodžius tiems superoptimistams, kurie sakosi nenusidedą: „Kas sakosi nenusidedąs, tas yra melagis“. Iš kitos pusės — nesirūpink ir nesakyk, kad esi toks didelis nusidėjėlis, jog Dievas tau negali dovanoti. Tai superpesimizmas, kuris yra irgi labai pavojingas. Šv. Raštas kas kelintas puslapis vis kalba apie Dievo begalinę meilę ir gailestingumą žmogui — nusidėjėliui, užtat visokia desperacija smerktina. Teologas W. Penn rašo: „Kaip žemai žmogus nupul-

tų, jis negali nupulti taip, kad gailestin-gojo Dievo ranka jo jau nebepasiektų“. Šv. Tomas A. moko, kad desperacija yra tokia pat didelė nuodėmė, kaip ir kitos didžiosios nuodėmės. Šv. Augustinas tą pat sako, tik kiek skirtingesniais žodžiais.

Nusidėti yra žmogiška, bet nuodėmėj užkietėti — šėtoniška. Atgailos sakramento malonė kaip tik apsaugoja nuo to baisaus užkietėjimo nuodėmėje. Klausyklon atėjęs nieko nebijok, viską sakyk, būk nuoširdus ir atviras. Jei būsi

nusiminęs, Dievas kunigo lūpomis tau tars paguodos žodį; būsi susirūpinęs — Jis tau padės; būsi ištikimas — Jis tave pagirs; būsi nusikaltęs, bet gailėsies ir nužemintai sakysi: Tėve, nusidėjau Dangui ir Tau, — tavo Dangiškasis Tėvas tars: „Greitai atneškite gražiausią drabužį ir apvilkite jį; užmaukite žiedą ant rankos ir kurpes ant jo kojų... valgykite ir pokyliaukite, nes šitas mano sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado“. (Luk. 15, 11).

Atsivertė anglikonų kunigas

Kun. Juozas Prunskis

NEMAŽA sensacija buvo, kai anglikonų ministeris **John Leighton Edwell** su savo žmona ir dukterimi 1948 m. birželio 26 d. buvo priimti į katalikų bažnyčią. Tai įvyko Šv. Patriko katedroje, Melbourne, Australijoje.

Mums įdomus yra to žmogaus gyvenimo kelias. Gerai, kad jis pats apie visa tai pasipasakojo knygoje "The City of Peace". Gimęs jisai Sydnėje 1909 m. Mokslą ėjo anglikonų pradžios mokykloje, vėliau — Šv. Jono kolegijoje, kur ruošiami būsimieji anglikonų dvasininkai, kitaip vadinami ministeriais. Jisai pasakojasi, kad nuo mažens buvo išauklėtas liberalistinėse anglikoniškose pažiūrose. Jau būdamas 16 m. amžiaus pajuto pašaukimą į dvasinį luomą. Bestudijuodamas anglikonų teologiją, jis, kaip pats sakosi, pradėjo suvokti, kad kard. Newman turėjo tiesos, kai tvirtino, jog anglikonų bažnyčia yra sumišusi bendruomenė. Vis dėlto 1933 m., Švč. Trejybės sekmadienį, jisai priėmė anglikonų dvasininko šventimus. Šventi-

mus gavo Anglijoje, kur buvo nuvykęs gilinti studijų ir kurias baigė teologijos licenciato laispiu.

Skurdžių rajonuose ir Australijos krūmynuose

Iš pradžių dirbo rytų Londono skurdžių rajone. 1935 metais persikėlė į Australiją. Jam teko dirbti ir didelėje miesto parapijoje, ir vakarų Australijos krūmynuose bei ganyklų rajonuose New South Wales. Jam sekėsi sutraukti žmones ir jis patyrė daug džiaugsmo. Tačiau reikalai pasikeitė, apie ką jis pats rašo:

— Tamsūs abejonių debesys ėmė rinktis ir pradėjo mane kankinti paskaičius jėzuito tėvo Henry Johnson knygą "Kritikas žvelgia į katalikų Bažnyčią". Ta knyga — tai puikus, moksliskas atsakymas į kan. Maynardo veikalą "Anglikonų bažnyčios tęstinumas". Per sekančius trejus metus aš skaičiau kokią tik sugriebdamas knygą, vaizduojančią katalikų ir anglikonų pasaulžiūrą, —

Konsulas dr. P. Daužvardis įteikia Lietuvos vėliavą Sopulingosios Dievo Motinos Bazilikoje.

apkeliavau šimtus mylių, besitardamas su abiejų bažnyčių mokytaisiais ir autoritetiniais asmenimis. Dvasioje grūmiausi vis besimelsdamas, ėjau visas pareigas savo parapijoje, ir pagaliau tapau ligoniu fiziškai ir savo dvasia. Argi anglikonizmas, dėl kurio aš dirbau ir kovojau, yra pastatytas ant klaidingų pamatų?...

Skausmingas tiesos paaiškėjimas

Jis daug galvojo. Svarstė, ar jis yra tikras kunigas, ar anglikonizmas pateisinamas.

— Pagaliau, — rašo jisai, — Newmanas, Gasquet, Karl Adam, von Hugel, Kingsman (buvęs anglikonų vyskupas), Maturin, Johnston ir daugybė kitų mane galutinai įtikino, kad Dievo Bažnyčia tegali būti tik viena, ir kad herezija ar atskala negali būti pakenčiama šeimoje vieno Dievo, kuris yra visiems Tėvas. Ir taip, 1948 m. Velykose aš supratau su agonijos skausmu, kad namas, kurį aš per eilę metų taip rūpestingai stačiau, kraudamas akmenį ant akmens, yra pastatytas ant smėlio, ir kad, jeigu aš noriu būti nuoširdus Dievui, savo žmonėms ir sau, privalau talkinti jį sugriauvant...

Tokį nusistatymą priėjus, jam buvo sunku skirtis su savo parapija, su šventove, su žmonėmis. Daug paguodos jam tose dienose įnešė savoji šeima, kartu su juo pasiryžusi sekti jo pėdomis.

Laimėjimai tapus kataliku

Jis džiaugėsi dabar pažinęs maldos gilesnę prasmę. Kentėjimai jam įgavo naują šviesą. Jam buvo tiek daug paguodos, kad gali pagelbėti sieloms skaistykloje. Jam darė didelį išpūdį naujųjų amžių stebuklai, apie kuriuos jis rašo:

— Ar Liurdas ir Fatima yra tik pasakos ar stebuklingi faktai, mokslo ištiriami. Jeigu jie yra tiesa, tai, prie kitų katalikų Bažnyčios tikrumo įrodymų, mes galime pridėti ir tą, jog šie įvykiai

yra Dangaus patvirtinimas Bažnyčios tikrumo. —

Savo laimėjimus perėjus į katalikybę jis taip minėtoje knygoje apibūdina:

— Aš radau ramybę, kuri, tiesa, nėra laisvumas nuo visų gyvenimo įtempimų, bet kuri atneša darnumą dvasioje ir mintyse, kuri nebėra susirūpinimo blaškoma kasdienio gyvenimo bandymų ir rūpesčių. Aš tikiu, kad Viešpats norėjo, jog mes rastume ramybę toje vienoje neklaidingoje Bažnyčioje; tuo būdu mes turime Dangaus malonės ir jėgos vesti nepalaujama karą prieš milžiniškas blogio jėgas, o taipgi ir socialinėje srityje. Viešpats tikrai nenorėjo, kad

mes ginčytumės apie tokius dalykus, kaip Kristaus buvimas švč. Sakramente, krikšto atgimdanti galia, šv. Petro augščiausia valdžia, dangaus ir pragaro tikrumas. Argi tie dalykai taip mažai svarbūs, kad jie galėtų būti palikti privačiam kiekvieno sprendimui? Priešingai, jie yra taip labai svarbūs, kad Viešpats šias problemas mums išpsrendė prieš du tūkstančių metų ir išdėstė tokiomis žodžiais, kad jų nebegalima antraiškai aiškinti. Mes, atsivertėliai, radome neklaidingą Bažnyčią, kur sakramentų malonės yra taip gausiai teikiamos, jog nebetenka abejoti dėl galutinės pergalės prieš nuodėmę ir mirtį.

Pirmojo Didžiojo karo herojus ir vokiečių nugalėtojas maršalas Foch buvo labai drąsus. Apžiūrėdamas kariuomenę, jis dažnai atsirasdavo pirmose fronto linijose, ir, sakoma, jam nė vienas rau-muo nesuvirpėdavo net didžiausiuose pavujuose. Kartu jis buvo labai religin-gas ir pamaldus. Aplinkui patrankoms gaudžiant ir granatų skeveldroms spro-ginėjant, jis rasdavo valandėlių susitelk-ti ir su Viešpačiu Dievu maldoje paben-drauti. Toks pasitikėjimas Dievu jam duodavo drąsos atlikti savo pareigas ir neturėti baimės.

Kartą vienas artimas draugas pa-klausė maršalo Focho:

— Maršale, argi jūs visiškai nebijo-te mirties, kad taip statot į pavojų sa-vo gyvybę?

— Mirties? — pradėjo susimąstęs maršalas. — Mirti bijau. Bet mirčiai esu pasiruošęs kiekvieną minutę. Gindamas tėvynę, atlieku savo pareigą taip, kaip galiu, ir jaučiuosi, kad vykda, ką man Dievas yra pavadęs. Mano gyvenimas ir mirtis yra Dievo sprendimuose. Už vis-ką Jam esu dėkingas.

Kada jau gerokai po karo maršalas Foch jautė artėjančią paskutinę žemiško gyvenimo valandą, paprašė pakviesti kunigą. Kartu su kunigu jis kalbėjo

mirštančiųjų maldas. Gavęs paskutinius sakramentus, jis savo artimiesiems kal-bėjo:

— Einu duoti apyskaitos didžiau-siam Valdovui. Stengiausi daryti viską, kaip mokėjau ir supratau. O vis tik su-sitikimas su švenčiausiuoju Teisėju yra gąsdinantis. Bet pasitikiu Jo pažadėtu-oju gailestingumu.

Kiekvienas žmogus, nors ir drąsiau-sias, daugiau ar mažiau bijo mirties. Ta baimė yra žmogaus prigimtyje. Tačiau ir šią baimę žmogus nugali, pasitikėda-mas Dievo gailestingumu, nes tas, ku-ris tiki Dievą ir gyvena pagal Dievo įsa-kymus, mirties valandą peržengia slenkstį į amžinybę, kur amžinai gy-vens su Viešpačiu Dievu. Kas myli Die-vą visu savo gyvenimu, tas eina pas My-limąjį ne su baime, bet su viltimi, kuri bus išpildyta paties Dievo. Tokia baimė nėra nuodėmė, bet ji neturi būti kliūtis labiau su Dievu susijungti dar prieš paskutinę žemiško gyvenimo sekundę.

Ateities kančia mane purto

Portugalijos sosto įpėdinis kuni-gaikštis Ferdinandas, patekęs prancū-zams į belaisvę ir žinodamas savo kali-nimo sunkumus, drebėjo, tartum jį kas

Lietuviai meldžiasi Sopulingo-sios Dievo Motinos Bazilikoje š. m. birželio 27 d.

būtų purtęs. Jis pasakė tada savo buvusiems palydovams:

— Ateities kančia mane purto. Bet drebėjo prieš kančią ir mano Viešpats Jėzus Kristus. Jį suramino angelai, ti-kiu, kad ir aš suraminimų susilauksiu.

Kai po ilgų kančios ir kalėjimų metų kunigaikštis Ferdinandas jau buv apsipratęs su savo likimu ir nuolankiai buvo įpratęs kartoti psalmės žodžius: “Tu mano viltis ir stiprybė”, jis susilaukė paguodos ir net laisvės. Prancūzijos karalius, paveiktas naujai atsiradusių pamokslininkų, ypač garsiojo šv. Antano, belaisvio tolimo giminaičio, suteikė jam laisvę ir leido grįžti Portugalijon.

— Kančia yra sunki, — kalbėjo kunigaikštis Ferdinandas, grįžęs į savo kraštą, — bet ji dar daug baisesnė, kai žiūri į ją iš tolo. Ta kančios baimė padaro ją dvigubai žiauresnę. Kai pradedi kentėti, susijungdamas su daug anksčiau ir daug sunkiau kentėjusiu Jėzumi, baimė pranyksta, ir kančia pasidaro nuopelninga ir lengva.

Visi vargai, sunkumai, nelaimės ir kančios daug lengviau nugalimi, kai mes jų nebijome, žinodami, kad tai yra kasdieninis dalykas, ir kai viską jungiame su Kristumi ir Jo kančia. Tos ateities sunkumų baimės nugalėjimas padeda mums lengviau kovoti ne tik prieš patį blogį žemėje, bet ir lengviau pakelti nuodėmės blogio pasėkas, kai jos kartais mus užklumpa.

“Jei dar norėčiau įtikti žmonėms, aš nebūčiau Kristaus tarnas” (Gl. 1,10), kalba šv. Paulius. O tas noras įtikti žmonėms mummyse dažnai ir sukelia žmonių baimę. Mes jų bijome, kad ne taip padarysim, kaip jie nori, kad jie gali apie mus ne taip pagalvoti, kaip mes norėtume. Dėlto ir pagonių filosofas Diogenas, esą, yra pasakęs:

— Apsaugokit, dievai, mane nuo žmonių, kurių aš turėčiau bijoti!

Šv. Pranciškus Asižietis, kai jis atsidėjo savo tėvo turtų, savo daug žadančios ateities ir pradėjo vilkėti maišų

ir skelbti neturto bei nuolankumo pamokslus, į priekaištą, ką apie tai kalbės jo draugai ir kiti žmonės, atsakė:

— Žmonių aš nebijau. Aš jiems nieko blogo nedarau. Aš bijau tik vieno, kad Dievo neįžeisčiau.

Krikščionis, kuris iš žmonių baimės gėdisi Kristaus, nėra vertas vadintis Jo mokiniu. Kiekvienas turime atlikti pareigą, kokia mums yra skirta. O bijoti reikia tik tokių žmonių, kurie mus gali nuo Dievo įsakymų ir nuo Kristaus Evangelijos atitolinti. Kas Dievui tarnauja, tas atlieka kilniausią ir švenčiausią pareigą. Ir kas galėtų atitraukti nuo tos tarnybos, kuri baigiasi amžinybės laimėjimu? Negi toks pat žmogus, kaip ir mes?

Dievo baimė — išminties pradžia

Taip kalba šv. Raštas, norėdamas pasakyti, kad tas, kuris bijo Dievo, rūpinasi savo sielos išganymu. Bet ta baimė nėra vergo baimė. Kai vaikas bijo įžeisti savo tėvą, kurį jis myli, tai bijo ne dėl to, kad paveldėjimo teises gali prarasti, bet kad jį myli ir iš meilės nenori jam skausmo padaryti. Taip pat tik tokia Dievo baimė yra pilnai krikščioniška ir tobula. Geras krikščionis bijo įžeisti Dievą ne tiek dėl to, kad gali prarasti laimingą amžinybę, bet labiau, kad Jį myli ir nenori Jo įžeisti, laužydamas Jo įsakymus, priešindamasis Jo nuostatams.

Ši Dievo baimė yra vienintelė, kurią krikščionis turi pasilaikyti, nes ji suteikia jam tos dvasinės išminties, kuri ugdo meilę Dievui ir artimui, kuri padeda gyventi pilnu krikščionišku gyvenimu ir kuri padeda nugalėti net ir tą mūsų prigimtyje glūdinčią mirties baimę. Bet kokia kita baimė, ar tai žmonių ar tai būsimų nelaimių, yra nereikalinga, kai mes sūniškai pasitikime Dievu ir Jame visas viltis sudedame. Turėdami savyje tik tą baimę, kuri yra išminties pradžia, galėsime su šv. Paulium sakyti: “Jei Dievas su mumis, tai kas gali būti prieš mus?”

KNYGA APIE MEILĘ IR LAIMĘ

NUOLATINIS Laivo bendradarbis ir Draugo dienraščio redaktorius kun. dr. J. Prunskis vėl išleido knygą, kuri pavadinta dviem labai prasmingais žodžiais: Meilė ir laimė. Neseniai autorius išleidęs visų gerai įvertintą knygą Širdis augštin, ir ši dabartinė knyga Meilė ir laimė yra lyg anos knygos tęsinys. Šioj knygoj du svarbiausi žmogaus gyvenimo žodžiai aptariami visa eile pavyzdžių.

Knyga turi aštuoneta skyrių, pavadintų labai prasmingais vardais: Tėvai ir vaikai, Širdies remontas, Laimės vieškeliais, Duokit man sielas kitą galite pasiimti, Kentėjimų mokykla, Atgailos ir atsiteisimo diena, Ištesėti ir Mirtis ir amžinybė.

Apie vedybas ir šeimą

Be abejo ne vienam iš jaunesniųjų bus įdomiausi straipsniai apie šeimą, vedybas ir laimę. Čia autorius gražiais pavyzdžiais aptaria šeimą ir jos pareigas. Dažnai mūsų rašytojai vedybinį gyvenimą vaizduoja kaip meilės galą, čia autorius puikiais pavyzdžiais rodo, kad meilė gali tęstis ir šeimoje, kad šeima yra palaimos vieta, o ne pragaras. Vienoje vietoje autorius rašo: "Gal nėra pasaulyje kito tokio žodžio, taip dažnai kartojamo žmonių linkėjimuose, kaip laimė. Kas gi yra ta laimė?" Ir autorius į tą klausimą visoj savo knygoj tai aptaria didžiųjų mūsų mintytojų lūpomis bei svetimųjų ir eilinių žmonių pavyzdžiais.

Pavyzdžiai patraukia

Kun. J. Prunskis turi originalų stilių ir tik jam vienam būdingą straipsnių rašymo techniką. Savo raštuose autorius dažnai primena, kad reikia žiūrėti pavyzdžių, o ne žodžių. Taip jis elgiasi ir straipsniuose, nefilosofuoja, o kalba pavyzdžiais. Pavyzdžiai labiausiai tiek gy-

venime, tiek knygoje patraukia. Ir tuos pavyzdžius mes knygoje labiausiai įsidėmime ir labiausiai atsimeiname. Tų pavyzdžių yra šimtai ir jie visi labiausiai įstringa į atmintį, tačiau jie įdomūs ne tik auklėjamąja prasme, bet ir istorine. Iš tos knygos mes sužinome apie karalius ir rašytojus, iš tų pavyzdžių mes galime sužinoti, koks karalius nudūrė savo draugą, kuris rašytojas buvo bedievis ir kuris katalikas. Iš tų pavyzdžių mes sužinome, kaip vienas ar kitas didelis žmogus žiūrėjo į meilę ir laimę ir kur jos liepė jieškoti.

Istorija ir aktualijos

Autorius savo knygoje rašo ne tik apie istorinius asmenis, bet nevengia, kaip žurnalistas, ir aktualijų. Ir toje knygoje yra straipsnių, liečiančių mūsų

dienų įvykius, nors tikrumoje, nežiūrint, apie ką bekalbėtų, autoriaus straipsniai yra aktualūs, kaip ir tie patys milijonus metų vartojami žodžiai meilė ir laimė. Negalime nepriminti, kad autorius kairiuos pavyzdžius ir pakartoja, ko žinoma sunku išvengti didelio formato 250 psl. knygoje, vienais pavyzdžiais kalbant. Vienintelis trūkumas yra tai, kad autorius nepasako kuriais duomenimis jis naudojasi, duodamas vieną ar kitą pavyzdį. Juk be abejo ne vienas tų pavyzdžių yra išgalvoti ir be bibliografijos sunku patikrinti to ar kito įvykio tikrumą.

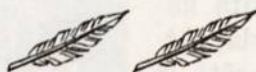
Tikrieji paminklai

Knyga lengvai skaitosi, yra įdomi ir

galima skaityti daug kartų. Tai puikūs pasiskaitymai, norint susidaryti religinę ar šventinę nuotaiką, maloni medžiaga ir poilsiui ir apmąstymams. Priklauso čia nuo skaitytojo, nes knyga gali būti įdomi įvairaus išsilavinimo žmonėms. Primintina, kad knygą autoriui padėjo išleisti Agnietė Gilienė, norėdama pagerbti savo brolio Pranciškaus Girsio atminimą, kuris mirė 1942 m. Chicagoje. Knyga yra tikrasis paminklas ir čia Agnietei reikia priskirti daug nuopelnų, nes ji pagerbia mirusį ir padeda mūsų kultūrai.

Knyga yra gaunama ir Drauge. Kainuoja 2 dol. Viršelis dail. Jono Tričio.

Myk. Muraitis

Kaip skaityti laikraštį?

Atrodo juokinga rašyti tokį straipsnį, kaip laikraštį skaityti, tačiau tai nėra juokas, nes daugelis iš laikraštį skaičiusių greit neatsimena, apie ką skaitė. Jie dažnai permeta tik paviršutiniškai žodžius ir iš tokio skaitymo nedaug naudos lieka. Dauguma skaito mechaniškai ir nieko neatmena. Universitete yra bandyta ne kartą duoti studentams perskaityti puslapį, o paskui, kai jie buvo klausiami, ką skaitė, maža teatsiminė. Galima matyti daug žmonių, kurie, skaitę laikraštį, atsimena faktus, bet neatsimena vedamosios straipsnio minties, nežino kas svarbiausia straipsnyje buvo.

Tačiau svarbiausia katalikui mokėti skaityti laikraščius, kurie nėra katalikiški. Tokiuose laikraščiuose dažnai iškreipiama tiesa. Dažnai tokiuose laikraščiuose tėra išspausdinta tik pusė tiesos. Tai, kas gali daugeliui nepatikti, redaktoriai gali nutylėti, nieko tuo reikalui nepasakyti. Ypač, jei katalikai ką nors padarys gero, jie nutylės, kad tai padarė katalikai, gi jei ką nors pada-

rys netinkamo, jie plačiausiai išreklamuos, kad tai yra kataliko darbas. Taip pat tie, kurie yra prokomunistai, kurie prijaucia Sovietų Sąjungai, visada, ką berašys, stengsis iškelti komunizmo laimėjimus, o nutylėti visą, ką jie padarė blogo. Tokie straipsniai yra vienašališki ir klaidina skaitytoją. Reikia mokėti laikraščiuose šiandieną atskirti kas gera ir kas bloga, nes spauda gali atlikti velnio darbą. "Tamsos vaikai" ir "melo tėvas" velnias turi puikiausią dirvą veikti per spaudą. Velniui padeda įvairūs nekatalikiški laikraščiai savo nutylėjimais, faktų iškraipymais ir tiesioginiais melais.

Skaitytojas turi atminti sakinį, kad plunksna gali būti aštresnė kaip kardas ir tuo pačiu pavojingesnė, nes kardas žaloja tik kūną, o plunksna — sielą. Skaitytojai, skaitydami nekatalikiškus laikraščius, turi žiūrėti kritiškai, nes daugelis jų ir atrodančių nekaltų žinių, anot amerikiečių žurnalo "The Sacred Heart", tėra tiek artimi teisybei, kiek mėnulis olandiškam sūriui.

A. B.

MALDOS APAŠTALAVIMAS

BENDROJI INTENCIJA

1958 M. RUGPJŪČIO MĒNESIUI

KOMUNIZMO NEAPYKANTA

Svarbiausia komunizmui priešintis ir neapkęsti priežastis yra ta, kad šis bjaurus mokslas paneigia Dievo buvimą, ir jo sekėjai persekioja tuos, kurie garbina ir tarnauja Dievui. Dievą myliniems negali būti žiauresnio priešo visam, kas gera, šventa ir gražu. Tai yra žmogaus kūno ir sielos pavergimas.

Komunizmo neapykanta geriausiai pareiškama nuoširdžiomis pastangomis tikrai dvasiniai gyventi, šventu gyvenimu, sielų išganymo troškimu ir atsietisimo dvasia Dievui tarnauti. Mes privalome Dievą daugiau mylėti, kad atsietisumėm už tuos, kurie paneigia Jam garbę ir meilę. Mes turime padaryti, ką galime, komunizmo aukų vargus sumažinti ir išstudijuoti Kristaus pamokymus apie socialinę santvarką, kaip aiškina Šventas Tėvas ir apšviesti socialinio gyvenimo filosofai. Tik tada galėsime kitiems perduoti supratimą Švenčiausios Širdies prašymų, kuri trokšta, kad žemėje įsiviešpatautų laisvės ir garbės, teisingumo ir meilės karalystė. Todėl Maldos Apaštalavimo Draugijos nariai yra pratę kasdien dažnai kartoti žodžius: "Teateinie Tavo karalystė!"

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA

UŽ BAŽNYČIĄ NIGERIJOJE

Rugpjūčio mėnuo pašvęstas **MARIJOS**

DANGUN PAĖMIMO garbei.

MĒNESIO GLOBĖJAS — ŠV. DOMININKAS, rugpjūčio 4 d.

Šio mėnesio globėjas gimė Ispanijoje 1170 m. Turėdamas 33 metus amžiaus, jis aplankė Prancūziją, kur savo akimis išvydo klaidatikių albigensų blogus darbus tame krašte. Šie klaidatikiai mokė, kad visa, kas medžiagiška, yra bloga. Domininkas dėjo visas savo pastangas

juos atversti. Apie jį greitai susispietė nemaža sekėjų, kurie sudarė garsaus Dominikonų pamokslininkų ir mokytojų Ordino branduolį. 1216 m. Roma užtvirtino šį Ordiną ir už kelių metų jis jau buvo žinomas visoje Europoje.

Senas padavimas mums primena, kad Švenčiausioji Panelė, apsireiškusi Domininkui, įteikė ražančių, kaip ginklą kovoje prieš klaidatikius albigensus. Šventasis mirė sulaukęs 51 m. amžiaus. Jis paliko mums amžių tekmės neišdildomą testamentą — Dominikonų Ordiną ir ražančių.

Kalbėdami ražančiaus maldas, prisiminkime šį garsų švetąjį ir bandykime taip tas maldas kalbėti, kaip jis jas kalbėtų — akimis pakeltomis į Mariją, širdimi atsidadavusia jos darbui nešti Dievo malones žmonėms.

LAVINIMASIS — Kasdien sukalbėti ražančiaus dalį už nusidėjėlius.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Mielas promotoriau

Pereitą mėnesį Švento Ignaco rekollekcijų antrą dalį aiškindami, rašėme, kaip mes paprasti žmonės galime dalyvauti atpirkimo darbe. Matėm, kad savo dalį atliekame ne kokiais nepaprastais dideliais žygiais, bet noru save paaukoti Dievui.

Kur rasime patvarumą padaryti šitokį pasiaukojimą? Kodėl turime rūpintis svetimų asmenų sielomis? Visai natūralu žmogui dirbti ir melstis už savo artimųjų gerovę. Panašiai, jei mylime kurį nors asmenį, kurio šeimoje yra daug kančių ir vargo, stengiamės jiems iš tos meilės padėti.

Šv. Margarita Marija Alakok savo apreiškimuose rašo, jog Viešpats Jėzus ją nunešė į Alyvų Darželį, kad galėtų ten matyti, kaip baisiai Jis kentėjo dėl žmonijos atpirkimo.

Panašų atsakymą į šiuos klausimus

Ir nelaimė veda prie Dievo

Lanfrankas buvo žymus viduramžių mokslo vyras, kuris tuo laiku pasižymėjo savo mokslinėmis studijomis, stebindamas visus, kurie jį išgirdavo kalbant ar skaitydavo jo raštus. Niekui kitu jis nesirūpino, kaip tik mokslu ir gamtos paslapčių tyrinėjimais. Apie sieklą nė negalvojo, tartum visada gyvens tik šioje žemėje ir tik savo mokslo laimėjimais.

Tačiau pasitaikė taip, kad vieną kartą jis turėjo keliauti į Roueno miestą per didelį mišką. Miške jį užpuolė plėšikai, iš jo viską atėmė, užrišo akis, rankas surišo užpakaly ir paliko sunkiai bado mirčiai arba nakties žvėrimis. Lanfrankas buvo taip nuliūdęs ir nusiminęs, kad net nežinojo, ką toliau daryti.

Nakčiai atėjus, jis pradėjo galvoti ir jieskoti išeities. Norėjo melstis, bet nemokėjo. Tada jis kreipėsi į Dėvą savais žodžiais:

— Viešpatie, savo kūną ir sielą tiek laiko buvau atidavęs tik studijoms, kad iki šiol neišmokau net melstis. Padėk man išeiti iš šios pražūtingos padėties ir aš, Tau padedant, prižadau sutvarkyti savo gyvenimą, kad Tu mane visiškai galėtum panaudoti savo tarnybai.

Švintant jis išgirdo lyg koki bildesį ir vėliau suprato, kad kas nors pro čia

duoda ir šv. Ignacas visą šimtmetį anksčiau savo Rekolekcijų trečioje dalyje.

Stiprybės pasiaukoti už kitų sielas galime rasti Kristaus kančioje! Kristus mus mylėjo ir už mus pasiaukėjo. Kuogi galime Jam atsilyginti? Kenčiančioje Kristaus širdyje matome svarbiausią Bažnyčios darbą — sielų išganymą žemėje.

Tatgi, vien Kristaus ir Jo įsteigtosios Bažnyčios, kurios nariai esame, meilė turi teikti mums stiprybės aukotis ir melstis už kitų sielas. Jei taip gyvenime ir dirbsime patys prisidėsime prie atpirkimo darbo ir Kristaus Karalystės žemėje įgyvendinimo.

keliauja. Užrišta burna jis negalėjo garsiai rėkti, bet savo murmėjimu atkreipė keleivių dėmesį. Tie atrišo jo raiščius ir paleido, kad galėtų keliauti toliau. Jis jų paklausė, kur galėtų būti šio krašto neturtingiausias vienuolynas. Keleiviai jam nurodė pakrasty miško esant vieną šventą vienuolį, kuris statosi sau mažą vienuolyno namelį. Tai buvo Bec vienuolynas, prieš septynis metus pradėtas statyti palaimintojo Heluino.

Lanfrankas nukeliavo nurodyta kryptimi ir rado Heluiną, savo rankomis bestatantį vienuolyną. Kai jis pareiškė, kad nori būti vienuoliu, palaimintasis Heluinas jam padavė įstatymų knygą. Perskaitęs Lanfrankas pasakė, kad jis galįs tai įvykdyti. O kai Heluinas sužinojo, kad tai yra garsusis mokslininkas, leido jam stoti į vienuolyną ir gyventi paprastu vienuolio gyvenimu.

Vienuoliškam gyvenime Lanfrankas pasižymėjo dideliu šventumu, vėliau buvo paskirtas Kanterburio, Anglijoje, arkivyskupu ir dideliu uolumu darbavosi Kristaus Bažnyčiai ir sielų išganymui.

Jis mirė 1089 m. ir istorijoje paliko didelių krikščioniškų dorybių prisiminimą kaip vienuolis, kaip uolus Bažnyčios darbuotojas Anglijoje, gabus valstybės vyras ir gilus mokslo žmogus. Nelaimė, kuri pasitaikė kelyje, jam padėjo ne tik savo sielą išganyti, bet ir daugelį sielų nuvesti prie Dievo. Jei tik mes mokame panaudoti geram, tai ir nelaimės mums gali būti naudingos. Anot šv. Pauliaus, nėra to blogo, kas su Dievo pagalba neišeitų į gerą.

Su mūsų bendradarbiais

AUKOS NAUJAM MARIJONŲ KNYGYNUI CHICAGOJE

Prie naujo TT. Marijonų knygyno įtaisymo savo aukomis prisidėjo šie Laivo skaitytojai:

Kazimieras ir Domicelė Žansyčiai, Chicago, Ill., \$10.00, Viktorija Domeikienė, Chicago, Ill., \$10.00, Petras Radzevičius, Chicago, Ill., \$5.00, Pranas Kuizinas, Chicago, Ill., \$5.00, Petronėlė Naujokas, Worcester, Mass., \$5.00, Mary Juodis, East Chicago, Ind., \$5.00, Domicelė Daukšienė, Chicago, Ill., \$5.00, Karolina Trinka, So. Boston, Mass., \$5.00, Antanas Shakus, Calmar, Alberta, Canada, \$5.00, Domininkas Zdanis, Chicago, Ill., \$5.00, NN (per kun. dr. J. Prunskį), \$3.00, Petronėlė Dundzila, Los Angeles, Calif., 2.00, Petronėlė Žukas, Londonderry, N. H., 2.00, A. Zavadskis, Cleveland, Ohio, 2.00.

Visiems geriesiems aukotojams, kurie su nuoširdumu atsiliepė į mūsų atsisaukimą Laivo skaitytojų vardu įrengti TT. Marijonų knygyną, reiškiamo nuoširdžiausią padėką. Tikimės, kad dar ir daugiau iš mūsų skaitytojų šeimos atsilieps, ištiesdami pagalbos ranką taip svarbiam reikale. Laivo skaitytojai visuomet buvo nuoširdūs bendriems mūsų visų reikalams, prisidėdami prie kambarių įrengimo naujajame Marijonų vienuolyne ir remdami kitus Marijonų vienuolijos svarbiuosius darbus. Laukiame atsiliepiant ir kitus skaitytojus bent maža auka. Kiekviena auka, nors ir mažiausia, su meile bus priimama, o už aukotojus mes meldžiamės kiekvieną dieną savo bendrose maldose ir šv. Mišiose.

Visiems aukotojams labai ačiū ir Dievas jiems teatlygina!

Jūsų Redaktorius

SUSIRINKIMO KAMBARIO ĮRENGIMUI

aukoko:

Petronėlė Kavaliauskienė \$10, Veronika Batūrienė \$10,00,

Šioms aukotojoms nuoširdžią padėką reiškia

TT. Marijonai

Marijonų Bendradarbių Draugijos

A.†A.

Garbės Narė

ONA KAILAUČIŪNAS

A. a. Oną po jos mirties įamžino Apolonija Kaminskienė, gyv. Chicagoje, Ill., 1958 m. gegužės 19 d.

Tėvai Marijonai už a. a. Vincento sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi nariai prašomi už jo sielą sukalbėti bent po dalį rožančiaus Dievo gailėstingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos

A.†A.

Garbės Narys

VINCENTAS KAILAUČIŪNAS

A. a. Vincentą po jo mirties įamžino Apolonija Kaminskienė, gyv. Chicagoje, Ill., 1958 m. gegužės 19 d.

Tėvai Marijonai už a. a. Vincento sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi nariai prašomi už jo sielą sukalbėti bent po dalį rožančiaus Dievo gailėstingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos

A.†A.

Garbės Narys

ALEKSANDRAS KAILAUČIŪNAS

A. a. Aleksandrą po jo mirties įamžino Apolonija Kaminskienė, gyv. Chicagoje, Ill., 1958 m. gegužės 19 d.

Tėvai Marijonai už a. a. Aleksandro sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi nariai prašomi už jo sielą sukalbėti bent po dalį rožančiaus Dievo gailėstingumui išprašyti.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

• **Edita Stein**, nacių nužudyta koncentracijos lagery, gali būti paskelbta šventąja. Kad būtų pradėta palaimintąja paskelbimo byla, pasirašė 1,000 vokiečių mokytojų moterų organizacijos narių ir pasiuntė prašymą šventajam Tėvui Pijui XII. Edita Stein buvo iš žydų tikėjimo atsivertusi į katalikybę, yra parašiusi moksliskų gražių raštų, darbavosi socialinėje ir mokslinėje srityje. Ji buvo įstojusį į vienuolyną, bet nacių buvo suimta, uždaryta koncentracijos stovykloje, ilgai kankinta ir pagaliau nužudyta. Tikimasi, kad jos byla netrukus bus pradėta Vokietijoje.

• **Belgijos sudarytame naujame kabinete** yra 16 katalikų ministerių. Ministeriu pirmininku karaliaus yra pakviestas ekonomijos specialistas Gaston Eyskens, 53 metų amžiaus. Prieš rinkimus Belgiją valdė socialistai ir liberalai, kurie kovojo prieš katalikiškas mokyklas. Ta kova prisidėjo prie katalikų laimėjimo šiuose rinkimuose.

• **Komunistai sudarė „mažąją Maskvą“** Cuzco mieste, apie 600 mylių pietryčiuose nuo Limos, Peru sostinės. Raudonieji yra įsigalėję žemės ūkio ir kasyklų srityse ir kontroliuoja svarbesnias unijas didesniuose miestuose. Komunistai iš Cuzco miesto bando brautis giliau į visą Peru gyvenimą.

• **Londono, Anglijoje, katedra**, kuri vokiečių buvo sugriauta 1941 m., vėl yra atidaryta. Po 17 metų pirmąsias Mišias laikė vyskupas Cowderoy. Katedra šiomet švenčia 110 metų nuo jos pastatymo sukaktį. Ji yra pirmoji Anglijos katedra, pastatyta po reformacijos įsigalėjimo. Atstatymui aukojo taip pat ir karalienė Elzbieta II bei karalienės motina.

• **Vyskupas Pranciškus Pinger**, ištremtas iš komunistinės Kinijos, Teut-

polis mieste, Ill., St. Francis bažnyčioje iššventino 17 pranciškonų klierikų į kunigus.

• **Afrikos negrų teritorijoje**, pagal Tikėjimo Platinimo Kongregacijos žinias, 1949 m. buvo 11 milijonų ir 16 tūkstančių katalikų, o 1957 m. jau buvo paaugę iki 17 milijonų ir 720 tūkstančių katalikų, tai yra katalikų skaičius padaugėjo apie 61 procentą. Tuo pačiu laiku didžiosiose seminarijose klierikų skaičius iš vietinių gyventojų padaugėjo nuo 1247 iki 1523. Katalikybė tarp Afrikos juodukų smarkiai plečiasi.

• **Tokio mieste**, Japonijos sostinėje, buvo susirinkę virš 3,000 katalikų švč. P. Marijos, Nekaltai Pradėtosios, bažnyčioje paminėti 100 metų sukaktį nuo apsireiškimų Liurde. Pamaldoms vadovavo Tokio arkivyskupas P. Doi. Ta proga buvo pakviestas Koelno, Vokietijoje, arkivyskupas kardin. J. Frings, kuris, savo ypatingu prisidėjimu prie tikėjimo platinimo, Tokio katalikų yra vadinamas jų krikšto tėvu. Tuo pakvietimu japonai katalikai nori atsidėkoti kardinolui Frings už jo darbą ir aukas, o kartu išreikšti jam pagarbą savo mieste surengtomis iškilėmis. Dar nežinia, ar Koelno kardinolas galės nuvykti į Tokio.

• **Nedidelė Šveicarijos tauta**, kurios gyventojų daugumą sudaro protestantai, 1957 m. yra pasiuntusi misijų darbams į svetimus kraštus 136 misijonierius. Iš jų 70 iškeliavo Kristaus tikėjimo skelbti pirmą kartą, kiti 66 grįžo atgal misijų darbams po trumpesnio ar ilgesnio poilsio savame krašte. Tie misijonieriai — 84 kunigai ar pasauliniai vienuoliai ir 52 seserys vienuolės — priklauso 34 skirtingoms vienuolijoms.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• Amerikos Lietuvių Bendruomenės naujai išrinkta Taryba liepos 4—5 d. posėdžiavo Clevelande, Ohio, kur išsirinko naują Tarybos presidiumą, Centro Valdybą ir Kultūros Fondo pirmininką. Tarybos presidiumo pirmininku perrinktas ligšiolinis jos pirmininkas advokatas Jonas Šlepetys, gyv. New Yorke, vicepirmininke išrinkta Alena Devenienė, gyv. Waterbury, Conn., ir sekretoriumi — Juozas Kapočius, gyv. Bostone, Mass. Centro Valdybon išrinktas ligšiolinis pirmininkas Stasys Barzdukas, nariai — P. Žiurys, dr. A. Nasvytis, J. Staniškis ir Kamantas. Kultūros Fondo pirmininku išrinktas pulk. Švedas iš Cicero, Ill. Valdybos ir Kult. Fondo pirmininkai yra įgalioti pasirinkti kitus bendradarbius ir pateikti juos patvirtinti Tarybos presidiumui.

• **Pranas Povilaitis** mirė Kaune. Jis yra žinomas kaip dailiosios literatūros vertėjas dar nepriklausomos Lietuvos laikais. Bolševikų okupacijos metais jis taip pat duoną pelnėsi vertėjo darbu. Jis yra buvęs savanoris kūrėjas, baigęs pirmąją Lietuvos karo mokyklos laidą. Vėliau susirgęs džiava, gydėsi Šveicarijoje, Italijoje, Prancūzijoje, kur gerai išmoko svetimų kalbų ir buvo geras vertėjas.

• **Kun. dr. Juozas Prunskis**, nuolatinis Laivo bendradarbis, suredagavo labai gražią ir įdomią knygą "Mano pasaulėžiūra". Išleido Lietuviškos Knygos Klubas Chicagoje. Knygoje daugelis mūsų kultūrininkų, mokslininkų, visuomenininkų ir laikraštininkų pasisako savo turimos pasaulėžiūros klausimais, kaip jie tokią ar kitokią pasaulėžiūrą susidarė, kas juos veikė taip ar kitaip kuriuo klausimu galvoti. Visi autoriai stengiasi atsakyti, kaip jie žiūri į religiją, moralę, kultūrą ir lietuvių tautą. Knyga gaunama Drauge.

• **Lietuvis Jonas Paukštis**, municipalinio teismo teisėjo Wells, taip pat lietuvis, asmeninis sekretorius, yra išrinktas Cook apskrities Amerikos legionierių komandieriumi vieton ligi šiol buvusio John Auftrig. Jis dabar yra net 80.000 šio apskrities legionierių vadovas.

• **Jonas Gailius (Kuzmickis)** parašė naują apysaką Gundymai. Ją išleido Laikas Buenos Aires mieste, Argentinoje. Knyga turi 143 psl. ir liečia šeimos gyvenimo problemas. Autorius nori parodyti suirusios šeimos nelaimes, kartu išskeldamas katalikės moters pasiaukojimą, kuris ją nuveda į mirtį, o jos vyrą gražiną į tikrąjį žmogaus vertą gyvenimą. Knyga įdomi, lengvai skaitoma, naudinga tiems, kurie nori geriau susipažinti ar kitiems parodyti suardytų šeimų nelaimes. Knyga gaunama Drauge.

• **Alice Stephens** birželio 10 d. Chicagos konservatorijoje, kur ji mokytojauja, su savo mergaičių ansambliu dalyvavo metiniam koncerte, duodama ištiesą lietuvių dainų programą. Konservatorijos dekanas, mokytojai ir studentai buvo sužavėti gražia lietuviška muzika. Birželio 15 d. A. Stephens su ansambliu dalyvavo konservatorijos baigiamajam koncerte Orchestra Hall salėje, duodama šešias Brahmsio dainas. Vėliau ansamblis įsijungė į mišrų konservatorijos chorą. A. Stephens yra, turbūt, vienintelė moteris visoje Amerikoje, pripažinta konservatorijos mokytoja ir ansamblio dirigentė.

• **Marija Rudienė** iš Chicagos buvo nuskridusi į Boston, Mass., dalyvauti ALTO surengtame Amerikos lietuvių kongrese. Taip pat ir daugiau lietuvių buvo nuvykę į kongresą, kaip Chicagos lietuviškų organizacijų atstovai.

LAIVO REDAKCIJA

4545 W. 63 ST.

CHICAGO, ILL.

Mieli Laivo Skaitytojai,

Seniai kaip į Jus kreipėmės su koku nors prašymu. Prieš du metu, Jūsų nuoširdžiu atsiliepimu į mūsų prašymą, Tėvų Marijonų naujame vienuolyne Chicagoje buvo įrengti net du kambariai. Tie kambariai dabar pažymėti lentelėmis, ant kurių įrašyta: "Laivo Skaitytojų kambarys". Ne tik mes vieni, bet ir visi kunigai ir broliai Marijonai dėkoja Jums už Jūsų nuoširdžią pagalbą.

Dabar man vėl tenka ištiesti elgetos ranką. Štai, koks reikalas: Naujame vienuolyne būtinai reikalinga įrengti knygynui kambariai, kuriuo galėtų naudotis ne vien Marijonai, bet ir jų leidinių redaktoriai. Numatyto kambario įrengimas kainuos virš \$2,000 (neskaitant knygų), nes statant vienuolyną knygyno kambarys buvo paliktas nebaigtas. Cemento sienas reikės uždengti lentomis, reikės pritaikyti lentynas, nupirkti stalus ir kėdes, įvesti tinkamą apšvietimą.

Kviečiu "Laivo" skaitytojus įrengti mūsų knygyną. Ir mažiausia auka bus šiltai priimta. Aukotojus paskelbsime "Laive". Ant kambario durų bronzinėm raidėm bus užrašyta: "Laivo skaitytojų įrengtas knygynas."

"Laivo Skaitytojų Knygyno" vajú skelbia ir ves "Laivo" redaktorius. Nuoširdžiai prašome visų paramos.

Kun. Antanas A. Ignotas

"Laivo" Redaktorius

4545 W. 63 St. Chicago 29, Ill.

T. T. Marijonų Knygyno įrengimui siunčiu \$. auką.

Vardas Pavardė

Gatvė Miestas

Valstybė

.....
parašas